

JEDNA

Studie v šarlatové

Arthur byl chlapec, který se téměř nikdy nemýlil. Ve škole měl ten nejotravnější zvyk, že nejdřív vymyslel odpověď a pak k ní také vymyslel zadání. Spolužáci však věděli, že to není jeho chyba – takhle mu to prostě myslelo.

Kdybyste se Arthura Conana Doylea zeptali, jestli onoho svěžího zářijového dne něco viselo ve vzduchu, jestli cítil blížící se dobrodružství – a nebezpečí –, rychle by vás tipoval na věštce, který se z něj snaží vylákat půlpenci.

Jak se ukázalo, i Arthur se mohl občas splést.

„To je všechno?“ zeptal se toho osudného odpoledne a zamračil se na kus skopového, který pan Fraser položil na řeznickou váhu. Při rozdělení na sedm dílů by to sotva vydalo na jedno sousto pro každého.

„Obávám se, že to je vše, co si dnes za své peníze koupíš, Arthure,“ odpověděl pan Fraser se smutným úsměvem. Arthur si všiml tmavých kruhů pod řeznickovými očima.

Podíval se na vzdálený konec pilinami poprášeného obchodu, kde obvykle pracovala paní Fraserová, ale nebyla tam. Poslední dobou se jí zhoršoval zrak – to poznal podle toho, jak na něj mžourala, když ji pozdravil. Možná se zhoršil natolik, že už neviděla dost dobře na to, aby mohla pracovat. To znamenalo, že bude potřebovat lékaře a že pan Fraser bude muset někoho najmout na její místo.

Jinými slovy, usoudil Arthur, pan Fraser si už nemohl dovolit dát mu o něco víc, než kolik mohl zaplatit.

„Ano, pane,“ řekl Arthur a – rozpomněl se na dobré způsoby – „děkuji.“

Jak se blížil ke dveřím se skopovým zabaleným v papíru, zkoumal ostatní zákazníky čekající ve frontě. Byl mezi nimi muž, který musel být něčím velmi zaujatý, protože si zřejmě nevšiml, že cestou do obchodu šlápl do koňského hnoje. Byla tam žena, která si dost nedbale zalátala roztrženou sukni. A chlapec, který, soudě podle boule v botě, skrýval nůž.

Je lepší si všimat těchto věcí než lákavých kousků telecího a vepřového za pultem pana Fräsera, které čekají, až si pro ně přijdou další rodiny.

Nejsou pro nás, řekl si Arthur. *Alespoň ne dnes.*

Ulevilo se mu, když vyšel do svažitých dlážděných ulic Edinburghu, které se hemžily nakupujícími a kameloty, koňmi a dívkami prodávajícími na nárožích květiny.

Vzduch voněl čerstvými zázvorovými koláčky z Barrowcloughovy pekárny a ochlazoval jej jihozápadní vánek, který šeptal o podzimu. Listí na několika stromech podél silnice příjemně chrastilo a čekalo, až opadá.

Pro mladého Arthura obvykle nebylo nic krásnějšího než zářijové odpoledne. Zářící ohlašovalo začátek nového školního roku. Nové vyučování. Nové předměty.

Dnes mu však vítr přinášel jen chlad do srdce.

Než si uvědomil, kam ho nohy nesou, ocitl se na druhé straně ulice u knihkupectví W. Scott Books, kde pozoroval knihkupce, jak aranžuje výlohu. Pozornější pohled mu ukázal, že je to žena. Z této strany skla nedokázal rozeznat žádný z titulů, ale svazky byly stejně lákavé jako to nejlepší maso od řezníka – možná ještě lákavější. Arthur myslel na všechna ta místa, která se v nich skrývají, kdesi daleko od Skotska, na všechna ta dobrodružství, která čekají, aby se mohla odehrát.